

17 Mayo, 2017

Crònica

Record a curt termini

Un aspecte de l'exposició que el centre cultural Tecla Sala de l'Hospitalet de Llobregat dedica a Margarita Andreu ■ v.B.

Jaume Vidal

La memòria artística, com la històrica, ha de abreujar els terminis de recuperació. Sovint, per restituir glòries del passat oblidem el treball recent estroncat per una pèrdua prematura. Com la de l'artista Margarita Andreu, morta el 2013.

El centre cultural Tecla Sala de l'Hospitalet de Llobregat presenta una exposició que, si bé té un cert registre antològic, se centra més aviat en l'etapa més productiva de l'artista, és a dir, el tombant de segle, un període que cal no perdre de vista, ja que marca les pautes de cap a on pot anar la creació artística a casa nostra. Extrapolar el treball d'Andreu per explicar tendències és totalment vàlid perquè l'artista, nascuda a Cercs el 1953, va copsar perfectament el concepte de virtualitat que sembla que domini de ple el primer quart de segle XXI.

I és que Andreu va explorar la virtualitat des de la materialitat. Com fer invisible allò que sembla evident i com aconseguir que la invisibilitat es manifesti. Així ho va fer en una de les escultures públiques més interessants de les que s'han instal·lat a Barcelona en molts d'anys: *Encaix*, situada enfront del teatre Coliseum per recordar els morts dels bombardejos de l'aviació italiana, l'any 1938, i que va produir desenes de víctimes en augmentar l'efecte

mortífer de les bombes l'explosió d'un camió que anava carregat de municions. El memorial és d'una subtilitat commovedora. Hi ha qui passa pel seu costat i no s'assabenta que hi ha un monument, però la seva presència és un reducte de memòria, i la memòria no cal que sigui físicament rellevant, sinó que impregni les consciències.

Tecla Sala recupera amb una exposició el treball de l'artista Margarita Andreu, morta prematurament

En la mateixa línia de visibilitat invisible, Andreu va realitzar una intervenció en un dels túnels dels ponts de la Gran Via, a l'alçada de l'Hospitalet de Llobregat. Línies de color que donen vida a un indret que, d'una banda, pot semblar inhòspit però que, de l'altra, forma part de la quotidianitat de milers de conductors que es desplacen cada dia per anar de la feina a casa i de casa a la feina. Llocs que sempre van interessar a l'artista, que precisament va néixer en una població que va ser inundada per la construcció del pantà de la Baells. Una realitat engolida per les aigües que deixa de ser visible però que no deixa d'existir. Un concepte molt lligat a una artista que es va interessar molt per la fotografia. Una vessant del seu tre-

ball que va presentar abans de la seva mort a l'espai Volart de la Fundació Vila Casas. Imatges d'espais arquitectònics que anomenava "No llocs". Perquè a l'obra d'Andreu hi trobem filosofia, pensament i reflexió sobre temes que tenen a veure amb els anhels i les angoixes del nostre temps. Una metafísica que feia de l'obra artística una eina de dissecció dels factors que configuren la realitat del nostre temps. I quins són aquest factors? Doncs això era el que esbrinava l'artista, dit en un dels vídeos que s'exhibeixen a la mostra de Tecla Sala: "Sempre estic fent la mateixa obra." Potser per això alguns dels treballs tenen la dimensió d'obres inacabades que encara estan en procés. A la mostra *Recorreguts* es poden veure pintures, dibuixos digitals, gravats, escultures, maquetes i vídeos.

Aquesta exposició, que potser és més una aposta per la reflexió que una mostra d'estètica, ha estat comissariada per les historiadores d'art Teresa Camp i Lilianna Marín. El projecte va néixer quan, després de la mort d'Andreu, la seva família va encarregar a Lilianna Marín que ordenés i catalogués l'obra. Marín, que no havia conegut l'artista, va entrar a l'estudi i va descobrir un univers que la va fascinar. Més intangible que tangible, però es va adonar que la clau del treball de l'autora que investigava i sistematitzava era la força del seu pensament. Pensament del segle XXI. La mostra estarà oberta fins al dia 28.